

यथायथावद्वारयामास ॥ २७ ॥ विद्याधराधिपत्यं चावांतरफलं लेभे अप्रतिहतमस्खलितम् ॥ २८ ॥ कतिपयैरहोभिः विद्यया इत्थेन दीप्ते
नमनसा गतिर्यस्य ॥ २९ ॥ मृणालवत् गौरं शितिवाससं नीलांबरम् स्फुरन्तिकिरीटादीनियस्य कटिचक्रकटिसूत्रम् प्रसन्नानिवक्त्राणियस्य
अरुणानिलोचनानियस्य तंचतंच ॥ ३० ॥ दृष्ट्वा च तमादिपुरुषमभ्ययाच्छरणंगतः अनमन्ननाम कथंभूतः तस्य दर्शनेन ध्वस्तं समस्तं किल्बिषं
यस्य स्वच्छममलं चांतःकरणं यस्य प्रणयेनाश्रुयुक्ते लोचने यस्य प्रहृष्टानि रोमाणि यस्य सः ॥ ३१ ॥ तं प्रसमीदितुं स्तोतुं चिरं नैवाशकत् न शश

चित्रकेतुस्तु विद्यां तां यथानारदभाषिताम् ॥ धारयामास समाहमब्धक्षः सुसमाहितः ॥ २७ ॥ ततश्च स पुरात्रां
ते विद्यया धार्यमाणया ॥ विद्याधराधिपत्यं स लेभेऽप्रतिहतं नृप ॥ २८ ॥ ततः कतिपयाहोभिर्विद्ययेद्धमनोगतिः ॥
जगाम देवदेवस्य शेषस्य चरणांतिकम् ॥ २९ ॥ मृणालगौरं शितिवाससं स्फुरत्किरीटकेयूरकटिचक्रकणम् ॥
प्रसन्नवक्त्रारुणलोचनं तं ददर्श सिद्धेश्वरमंडलैः प्रभुम् ॥ ३० ॥ तद्दर्शनध्वस्तसमस्तकिल्बिषः स्वच्छाम
लांतःकरणोऽभ्ययान्मुनिः ॥ प्रवृद्धभक्त्या प्रणयाश्रुलोचनः प्रहृष्टरोमाऽनमदादिपुरुषम् ॥ ३१ ॥ स उत्तम
श्लोकपदाब्जविष्टरं प्रेमाश्रुलेखैरुपमेहयन्मुहुः ॥ प्रेमोपरुद्धाखिलवर्णनिर्गमो नैवाशकत्तं प्रसमीदितुं चिरम्
॥ ३२ ॥ ततः समाधाय मनो मनीषया बभाष एतत्प्रतिलब्धवागसौ ॥ नियम्य सर्वेन्द्रियबाह्यवर्तनं जगद्गुरुं सात्व
तशास्त्रविग्रहम् ॥ ३३ ॥ चित्रकेतुरुवाच अजितजितः सममतिभिर्भवान् जितात्मभिर्भवता ॥ विजि
तास्तेऽपि च भजतामकामात्मनां य आत्मदोऽतिकरुणः ॥ ३४ ॥

क तत्र हेतुः उत्तमश्लोकस्य पादाब्जयोर्विष्टरमासनम् उपमेहयन् अभिषिचन् प्रेम्णा उपरुद्धः अखिलानां वर्णानां निर्गम उच्चारणं यस्य सः ॥ ३२ ॥
मनीषया बुद्ध्या मनः समाधायैतद्दृश्यमाणं बभाषे प्रतिलब्धवाग्येन सात्वतशास्त्रोक्तो विग्रहो यस्य तम् ॥ ३३ ॥ अन्योऽन्यप्रेमजानंदनिभूतान्
स्वामिसेवकान् अभिनंदन्मुदास्तौतिदशभिः पंचभिर्विभुम् हे अजित अन्यैरजितोऽपि भवान् साधुभिर्भक्तैर्जितः स्वाधीन एव कृतः यतो भवान्
तिकरुणः तेऽपि च निष्कामा अपि भवता विजिताः यो भवान् अकामात्मनामात्मानमेव ददाति ॥ ३४ ॥